

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K
J M É N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci **žalobce M. M.,** zastoupeného Mgr. Petrem Poláchem, advokátem se sídlem Křenová 62a, Brno, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2004, čj. OAM-1023/VL-20-17-2004, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 60 Az 77/2004, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 10. 2004, čj. 60 Az 77/2004 - 18,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí byla zamítnuta žádost žalobce (dále též „stěžovatel“) o udělení azylu v České republice jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že jediným důvodem žádosti žalobce o udělení azylu byly jeho potíže s neznámými osobami v zemi původu, ekonomické problémy a snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti svědčící tomu, že by mohl být v zemi původu pronásledován z některého z důvodů podle § 12 zákona o azylu a proto byla jeho žádost o udělení azylu zamítnuta.

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 10. 2004, čj. 60 Az 77/2004 - 18, byla zamítnuta žaloba proti tomuto rozhodnutí žalovaného. V odůvodnění rozsudku soud konstatoval, že skutečnosti uváděné žalobcem svědčí o tom, že žalobce neopustil zemi

původu z důvodu pronásledování nebo odůvodněného strachu z pronásledování, a jako důvod uvedl problémy se soukromými osobami, které se domnívaly, že nezabránil smrti ženy přivezené na pohotovost a dále svou snahu o legalizaci pobytu na území České republiky. Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že v těchto skutečnostech nelze spatřovat důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu a proto žalovaný postupoval správně, když žádost o udělení azylu žalobci zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Problémy se soukromými osobami měl žalobce řešit s kompetentními orgány v zemi původu; žalobce však neprokázal, že by se účinně domáhal ochrany ve vlasti. Soud dále konstatoval, že řízení o udělení azylu proběhlo v souladu s procesními předpisy. Ze všech uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Včasná kasační stížnost byla stěžovatelem podána z důvodu vad správního řízení, tedy podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Stěžovatel uvádí, že žalovaný řádně nezjistil skutkový stav zejména v otázce možnosti poskytnutí ochrany žalobci ze strany ukrajinských státních orgánů. Žalovaný zcela pominul skutečný stav státních orgánů na Ukrajině, jež nejsou schopny zajistit svým občanům účinnou ochranu, a které stěžovatelovo pronásledování tolerovaly. Dále stěžovatel tvrdí, že žalovaný pochybil, když nerozhodl o existenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Stěžovatel uvádí, že je mu známo, že někteří žadatelé o azyl byli na Ukrajině podrobeni administrativní šikaně, a že ukrajinské státní úřady požadují po České republice údaje o ukrajinských občanech žádajících v České republice o azyl. Žalovaný si měl opatřit více podkladů a zkoumat, zda u stěžovatele není dána překážka vycestování. Dále stěžovatel uvádí, že žadatelům o azyl nejsou a nemohou být známy všechny skutečnosti, které by měli a mohli uvádět ve svůj prospěch. Žalovaný měl proto sám zjišťovat další pro věc významné skutečnosti, které se netýkají účastníků řízení, ale stavu ochrany práv ve státě, z něhož účastník řízení pochází; jen tak mohou být zachována procesní práva účastníka řízení. Nesprávně zjištěným skutkovým stavem dochází ze strany žalovaného k ovlivnění zákonnosti jeho rozhodnutí. Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhuje zrušení rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 10. 2004, čj. 60 Az 77/2004 - 18 a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně stěžovatel požádal soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost jejího podání a i pro toto řízení odkázal na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi žalobce v průběhu řízení o udělení azylu, a na vydaná rozhodnutí. Žalovaný upozornil na to, že na Ukrajině není dovolena perzekuce navrátivších se žadatelů o azyl, v ojedinělých případech se tedy může jednat pouze o individuální exces. Stěžovatel podle žalovaného neuvedl v průběhu řízení o udělení azylu žádné relevantní skutečnosti pro udělení azylu na území České republiky; jeho potíže se soukromými osobami nejsou pronásledováním ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Kasační stížnost byla podána z důvodu vymezeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. , tedy z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata,

z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. V souzené věci je však zřejmé, že žalovaný rozhodl na základě skutečností obsažených ve správním spise. Nejvyšší správní soud ve shodě s názorem krajského soudu konstatuje, že skutkový závěr žalovaného byl učiněn zcela v souladu s podklady a tyto skutečnosti vyplývají z tvrzení žalobce v průběhu řízení o udělení azylu. Žalovaný měl pro rozhodnutí dostatek podkladů, se kterými měl žalobce možnost se seznámit a vyjádřit se k nim a rozhodnutí žalovaného vycházelo ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu a jako takové bylo žalovaným řádně odůvodněno, neboť v něm bylo uvedeno, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě nichž rozhodoval, tedy v souladu s ustanovením § 47 odst. 3 spr. ř. K námitce žalobce, že žalovaný pochybil, když nehodnotil existenci překážky vycestování, Nejvyšší správní soud konstatuje, že podle § 28 zákona o azylu musí žalovaný rozhodnout o tom, zda se na cizince vztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, pouze je-li vydáno rozhodnutí o neudělení nebo odnětí azylu. V souzené věci však žalovaný rozhodl o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, proto již nemusel zkoumat, zda je u žalobce dána překážka vycestování. Námitku stěžovatele, že žalovaný pochybil, když sám nezjišťoval další skutečnosti, které by byly významné pro udělení azylu žalobci, a tvrzené pochybení žalovaného spočívající v tom, že žalovaný nezjišťoval, zda jsou ukrajinské státní orgány schopny zajistit svým občanům účinnou ochranu, Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou. Nejvyšší správní soud konstatuje, že správní orgán není povinen v řízení o udělení azylu hodnotit jiné skutečnosti než ty, které žadatel o azyl uvedl jako důvody, pro které o udělení azylu žádá. Uvedl-li žalobce v řízení o udělení azylu pouze své problémy se soukromými osobami, a snahu o legalizaci pobytu na území České republiky, nemůže v řízení před soudem účinně namítat, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav, když nezjišťoval důvody jiné, žalobcem v řízení o udělení azylu neuváděné. Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že důvod kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. není dán.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. března 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu